

МАЙНОВІ ПРАВА КРЕДИТОРІВ ЮРИДИЧНОЇ ОСОБИ, ЯКА ПЕРЕБУВАЄ В ПРОЦЕСІ ПРИПИНЕННЯ

Сурженко Ольга Анатоліївна,

канд. юрид. наук, доц.,

доцент кафедри цивільного права,

Національний юридичний університет

імені Ярослава Мудрого

e-mail: 5700381@gmail.com

ORCID 0000-0002-9/32-9797

Досліджено проблему охорони права кредиторів при припиненні юридичної особи шляхом її реорганізації. Оскільки договірні відносини є зобов'язанням, майновим правом кредитора є право вимоги до боржника про виконання ним свого майнового обов'язку. З прийняттям юридичною особою або судом рішення про припинення з правонаступництвом, її кредитори набувають додаткових майнових прав у порівнянні з тими, що вони мали на підставі договорів, укладених з юридичною особою.

Ключові слова: припинення; юридична особа; правонаступництво; комісія; належне виконання; забезпечення.

Постановка проблеми. Юридична особа може припинитися за власним рішенням (що приймається її вищим органом) або примусово. У будь-якому випадку це торкнеться майнової сфери тих осіб, які перебувають із нею у цивільних правовідносинах. Адже юридична особа має виконувати свої зобов'язання належним чином. У цьому зацікавлені її кредитори. Однак, якщо юридична особа реорганізується, то кредиторам не відомо, наскільки правонаступники будуть у змозі виконати зобов'язання. Тому законодавець їх наділяє різними правовими можливостями, завдяки яким їх майнові права будуть забезпечені.

З огляду на це **метою статті** є визначення майнових прав кредиторів юридичної особи, яка перебуває в процесі припинення. Разом із тим значний науковий і практичний інтерес становлять питання щодо того, які права мають кредитори і як вони їх реалізують. Не завжди відповідь на них можна отримати з нормативно-правового регулювання припинення юридичних осіб.

Аналіз останніх публікацій. Проблеми припинення юридичних осіб розглядали у своїх публікаціях такі відомі українські вчені-цивілісти, як В. І. Борисова, А. П. Єфіменко, Д. В. Жеков, О. Р. Кібенко, В. М. Кравчук, Л. В. Сіщук, І. В. Спасибо-Фатєєва, Ю. М. Юркевич та ін., проте зазначені питання залишилися поза їх увагою, що і визначило актуальність теми даної статті.

Виклад основного матеріалу. Майнові права кредиторів виникли ще до прийняття рішення про припинення юридичної особи. Тобто ці права існують відповідно до тих правовідносин, в яких кредитори перебувають з юридичною особою. Як правило це договірні правовідносини, зміст яких обумовлює відповідні майнові права кредиторів, зокрема вимагати проведення розрахунків у встановлений час, здійснення певних дій щодо поставки продукції, надання послуг, виконання робіт.

Якщо строк належного виконання з боку юридичної особи, яка припиняється, ще не настав, кредитор за загальним правилом ще не здійснює своє майнове право вимоги. Адже виконання зобов'язань має бути належним, а відтак – відповідно до строку, визначеного в договорі.

Коли ж юридичною особою (її вищим органом) або судом прийнято рішення про припинення, правова ситуація для кредиторів принципово змінюється і залежить від виду припинення юридичної особи – з правонаступництвом або без правонаступництва.

Сама процедура припинення юридичної особи являє собою сукупність законодавчо визначених дій, спрямованих на це [1, с. 6]. При прийнятті рішення про припинення юридичної особи з правонаступництвом створюється комісія, на яку покладається чимало функцій щодо проведення припинення. Серед них – застосування заходів щодо виявлення кредиторів та їх повідомлення.

Отже, кредитори мають повідомлятися про припинення юридичної особи. На саме прийняття рішення про це вони жодним чином не впливають. Хоча існують пропозиції щодо введення процедури узгодження зобов'язань з кредитором у випадках реорганізації юридичної особи, а також введення

процедури отримання згоди на перехід прав та обов'язків у разі реорганізації юридичної особи з боку кредитора [2, с. 5]. На наш погляд, для цього не вбачається підстав, оскільки правові механізми, передбачені чинним законодавством, здатні забезпечити майнові права кредиторів належним чином, що буде доведено далі.

Повідомлення кредиторів є важливим юридичним фактом, від якого залежить здійснення їх майнового права вимоги. У відомостях Державного реєстру юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань (далі – Державний реєстр) містяться відомості про перебування юридичної особи в процесі припинення, в тому числі дані про рішення щодо припинення юридичної особи, відомості про комісію з припинення (ліквідатора, ліквідаційну комісію тощо) та про строк, визначений засновниками (учасниками) юридичної особи, судом або органом, що прийняв рішення про припинення юридичної особи, для заявлення кредиторами своїх вимог (п. 26 ч. 2 ст. 9 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань» [3]). Цим встановлюється правовий механізм, завдяки якому кредитори не лише мають повідомлятися про прийняття рішення щодо припинення юридичної особи, з якою вони перебувають у правовідносинах, а й є публічно доступна інформація про це.

Ще однією важливою складовою механізму реалізації прав кредиторів на здійснення майнової вимоги до юридичної особи, яка перебуває у процесі припинення, є строк, протягом якого вони можуть звернутися з такою вимогою. Він вказується у листі, що направляється комісією з припинення юридичної особи, але не може становити менше двох і більше шести місяців з дня оприлюднення повідомлення про рішення щодо припинення юридичної особи (ч. 5 ст. 105 ЦК України). За своєю природою це присічний строк, оскільки майнове право кредитора існує лише протягом встановленого періоду часу [4].

Нарешті необхідно з'ясувати, які саме майнові права набувають кредитори юридичної особи, що перебуває в процесі припинення, і чим вони відрізняються від їх прав, які вони мали як сторони зобов'язальних

правовідносин, що склалися до прийняття рішення про припинення юридичної особи.

Як вказувалося вище, кредитори мають майнові права по відношенню до юридичної особи, які визначаються договором між ними. Виходячи з того, що договірні відносини є зобов'язанням, майновим правом кредитора є право вимоги до боржника про виконання ним свого майнового обов'язку. В контексті проблематики, що розглядається, вкажемо, що це право ще «не дозріле», тобто вимога кредитором ще не могла би заявлятися.

Однак склалися обставини, які впливають на майнове право кредитора, стимулюючи настання його реалізації попри ненастання строку для цього. Такими обставинами є припинення боржника, що може потягнути для кредитора негативні майнові наслідки. Задля упередження їх настання законодавець встановлює спеціальний правовий механізм реагування кредитором на прийняття боржником рішення про припинення.

З цього приводу слід вказати на те, що закон надає варіанти обрання кредитором права майнової вимоги з-поміж таких: а) припинення; б) дострокового виконання зобов'язання; в) забезпечення виконання зобов'язання, крім випадків, передбачених законом (ч. 1 ст. 107 ЦК України). При цьому обрати один із варіантів майнової вимоги кредитор може лише в разі, якщо виконання зобов'язання юридичної особи, що припиняється, не було забезпечено.

Слід зазначити, що ч. 1 ст. 107 ЦК України, якою регулюється право кредиторів на вимогу від юридичної особи, що припиняється, зазнавала змін. Так, якщо первісною редакцією цієї статті передбачалося необмежене право кредиторів юридичної особи, що припиняється, вимагати від неї припинення або дострокового виконання зобов'язання, то з 2009 р. таке право кредитора могло бути обмежено законом [4]. А з вересня 2011 р. [5] вже права кредитора звужуються до обсягу зазначених вище вимог лише в разі незабезпечення їх зобов'язань.

Останнє слід розуміти таким чином, що договором не передбачені

способи забезпечення виконання зобов'язань (застава, порука або інші, що містяться у гл. 49 ЦК України).

Заслуговує на увагу те, що в обох випадках внесення змін до ч. 1 ст. 107 ЦК України відбувалося на підставі законів, що стосуються фінансових послуг, тобто передусім не приватно-правових за своєю природою. З цього можна зробити деякі умовиводи.

По-перше, наявне звуження прав кредиторів щодо нової майнової вимоги в порівнянні з тією, яка мала місце за зобов'язанням. Водночас це позиціонується як посилення законодавчого захисту прав кредиторів [6]. Наявна нелогічність цього твердження. З іншого боку, прийняття змін до ст. 107 ЦК України вказаними законами відбувалося з метою зниження рівня ризиків фінансової системи, про що також зазначалося в Пояснювальній записці до законопроекту [7]. Видається, що переважає саме ця підстава, яка покликана стримати потік майнових вимог кредиторів у тих випадках, коли їх майновому стану це не загрожуватиме. Такий підхід був покликаний зняти загострення неможливості виконати майнові вимоги, що приводило до кризового стану в країні (звичайно, далеко не пов'язаних з припиненням юридичних осіб).

По-друге, законодавець демонструє зацікавленість збереження правовідносин між кредитором та правонаступниками юридичної особи, яка припиняється. Цей висновок можна зробити з того, що припинення цих правовідносин або їх зміна є остаточним кроком в разі відсутності забезпечення зобов'язань та неможливості такого забезпечення з різних причин після прийняття рішення про припинення юридичної особи.

По-третє, серед майнових вимог кредиторів є різні за своїм правовим походженням – поряд із тими, що обумовлені цивільно-правовими зобов'язаннями, є ті, що засновані на відносинах, які регулюються публічним правом. Це насамперед стосується податкових правовідносин, здійснення інших обов'язкових платежів, що вимагаються законом. Відповідно кредиторами тут виступають органи державної влади. Ці органи також

направляють комісії з припинення юридичної особи вимоги майнового характеру, зокрема щодо сплати податків, зборів, єдиного внеску на загальнообов'язкове державне соціальне страхування, страхових коштів до Пенсійного фонду України, фондів соціального страхування. Як зазначається в ч. 6 ст. 105 ЦК України, кожна з цих вимог розглядається комісією, після чого приймається відповідне рішення, яке надсилається кредитору у встановлені в цій статті строки.

При цьому ясно, що такі вимоги не забезпечені відповідними засобами їх належного виконання, а тому, скоріш за все, вони мають задовольнятися комісією з припинення юридичної особи.

Окреслені вище підходи самі по собі свідчать про те, що завдяки їм встановлюється пріоритет для розрахунків з кредиторами по сплаті обов'язкових платежів до державного бюджету юридичною особою, що припиняється. Решта ж кредиторів опиняється в стані прийняття рішення ними і комісією з припинення юридичної особи щодо зміни зобов'язань або їх дострокового припинення.

Те, яким чином ці рішення приймаються та як реалізуються, має впливати із закону. Однак аналіз ст. 107 ЦК України свідчить про неоднозначність у правових механізмах їх реалізації.

З одного боку, це рішення має прийматися кредитором, тобто його право обрати один із варіантів, що пропонуються ч. 1 ст. 107 ЦК України. Якщо так, то кредитор це здійснює на власний розсуд. Варіантів у нього три: або вимагати припинення зобов'язання, або його дострокового виконання, або забезпечення.

Видається, що такий ряд не цілком логічний, адже дострокове виконання є одним із способів припинення зобов'язання. В такому разі те, в який спосіб ще може відбуватися його припинення, не зрозуміло. Навряд чи це буде прощення боргу (ст. 605 ЦК України) або неможливість виконання (ст. 607 ЦК України). Не може бути загальним правилом і підстава припинення зобов'язання, передбачена ст. 606 ЦК України, оскільки поєднання боржника і кредитора в одній особі є окремим випадком, збігу суб'єктного складу

зобов'язання. Не слід виключати зарахування та відступне (статті 600–601 ЦК України), а також домовленість сторін (ст. 604 ЦК України), хоча всі ці підстави припинення зобов'язань недоречні у випадку припинення юридичної особи. Адже само по собі прийняття рішення про таке припинення не є тим стимулом, який би вимагав припинення зобов'язання у ці способи.

У разі, якщо зобов'язання, яке виконує юридична особа, що припиняється, полягає у здійсненні певних дій (у виконанні робіт, наданні послуг), кредитор може вимагати припинення такого виконання. Однак при цьому мають бути проведені розрахунки за оплату вже здійсненого за цим договором.

Що стосується третього варіанта, який може обрати кредитор, тобто вимоги забезпечення, то в цьому разі зобов'язання, в якому він перебував з юридичною особою, що припиняється, підлягає зміні, тобто «підсилюється» забезпеченням його належного виконання. Для цього обирається один або кілька способів забезпечення виконання із вирішенням питання про те, яким чином буде оформлятися домовленість про їх запровадження. Це може відбуватися шляхом внесення змін до договору, який укладено кредитором з юридичною особою, що припиняється, та/або укладення відповідного договору на його забезпечення (поруки, гарантії, застави). З відомих причин завдаток для таких випадків не підходить, а умови про неустойку зазвичай і так включені до умов договору. Звісно, що розмір неустойки може бути збільшений, але видається, що сенс у такому способі забезпечення зобов'язань не відповідає тій меті, яка ставиться у ст. 107 ЦК України.

Якщо кредитор має намір забезпечити виконання з боку юридичної особи, що припиняється, шляхом застави, то він висловлює відповідну пропозицію (оферту), яка має розглядатися комісією з припинення. Прийняття цієї пропозиції приводить до укладання договору застави, в якому визначатиметься майно, що буде предметом застави, про що сторони мають домовлятися. У разі укладення договору застави, яким забезпечується основний договір, правонаступникам по обох цих договорах виступатиме одна з тих

юридичних осіб, які створено внаслідок реорганізації юридичної особи, що припиняється. Їй же переходить і майно, що буде предметом застави.

Крім того, слід враховувати, що попри те, що ініціатива в обранні шляхів реагування на інформацію про припинення юридичної особи виходить від кредитора, остаточне рішення з прийняття його пропозицій належить комісії з припинення. Це слідує з того, що праву вимоги кредитора (ч. 1 ст. 107 ЦК України) не кореспондує обов'язок цю вимогу задовольнити. Відповідно до ч. 5 ст. 105 ЦК України кожна окрема вимога кредитора розглядається комісією, після чого нею приймається відповідне рішення, яке надсилається кредитору не пізніше тридцяти днів з дня отримання юридичною особою, що припиняється, відповідної вимоги кредитора. І хоча в цій нормі наводяться передусім вимоги з проведення обов'язкових виплат (зокрема податків, зборів тощо), це стосується й договірних вимог.

Із цього слідує, що акцепт щодо зміни або припинення договору виходить від комісії, яка законом не зв'язана певними умовами, що мали б при цьому враховуватися. Отже, комісія може прийняти таку вимогу або відхилити її. Саме такими термінами оперує законодавець у ст. 107 ЦК України.

Разом із тим ці терміни не містять остаточних дій комісії з припинення, оскільки прийняття пропозиції може обумовлювати й інші дії, що мають правове значення. Так, якщо кредитор пропонує встановити у вигляді забезпечення виконання договору заставу, то він не може знати те, яке майно юридичної особи буде предметом застави. Цей вибір має здійснювати комісія.

Таким чином, комісія з припинення, отримавши подібну пропозицію від кредитора, має визначитися з деякими обставинами для зміни договору та укладення договору забезпечення. Другою її можливістю є припинення договору, в тому числі шляхом проведення за ним розрахунків з кредитором, а третьою – відмова в цьому.

В першому випадку оскільки договір зазнав змін ще до припинення юридичної особи, то в такому вигляді він потрапляє до правового механізму правонаступництва. правонаступник юридичної особи, що припиняється,

заступає місце юридичної особи, що припиняється, від імені якої комісією вже були внесені зміни до договору.

В останньому випадку договірне зобов'язання, стороною якого була юридична особа, що припиняється, продовжується на таких само умовах, але його стороною вже буде правонаступник/и цієї юридичної особи.

Отже, в обох випадках має місце правонаступництво майнової вимоги кредитора. Але в першому ця вимога підкріплюватиметься ще й способом забезпечення виконання зобов'язання, який було додано до основного договору.

Нарешті, що стосується правонаступництва, то воно, по-перше, певним чином фіксується; по-друге, мають бути визначені його суб'єкти і, по-третє, види відповідальності. Взагалі питання оформлення правонаступництва є важливими [8, с. 64].

Фіксація правонаступництва відбувається або в передавальному акті або в розподільчому балансі залежно від виду реорганізації. Якщо юридична особа припиняється шляхом злиття та приєднання, складається передавальний акт, якщо шляхом поділу – розподільчий баланс. Стосовно перетворення юридичної особи відповідних вказівок ст. 108 ЦК України не містить, але логічно припустити, що в цьому разі також складатиметься передавальний акт. При виділі, який не є видом реорганізації юридичної особи, але процедура якого максимально наближена до поділу (ст. 109 ЦК України), також складається розподільчий баланс. В літературі висловлювалися нарікання щодо змісту передавального акту та його впливу на правонаступництво [9, с. 31], але з інших підстав.

Щодо суб'єктів, які заступають місце юридичної особи, яка припинилася, то їх коло визначається в передавальному акті або розподільчому балансі. Кількість цих суб'єктів може бути різною. правонаступником за кожним конкретним договором стає кожна конкретна юридична особа, створена внаслідок припинення юридичної особи, що була його стороною. Відомості про це містяться в передавальному акті або розподільчому балансі.

Деякі непорозуміння викликає ч. 5 ст. 107 ЦК України, де зазначається про юридичну особу як правонаступника, що утворилася внаслідок поділу. Разом із тим при поділі юридичної особи завжди виникає не менше двох юридичних осіб, що знов створюються. А відповідно до цієї статті виходить, що або є один правонаступник, або більше двох. Це видається невірним і потребує виправлення.

Тобто, якщо припинення юридичної особи мало місце шляхом поділу, то її правонаступниками є всі ці юридичні особи, які несуть субсидіарну відповідальність за зобов'язаннями юридичної особи, що припинилася, та солідарну між собою. Це слід розуміти таким чином, що борг переходить до них як правонаступників в тому розмірі, який ще не було сплачено юридичною особою, яка припинилася, в тому числі комісією з її припинення.

Солідарна ж відповідальність правонаступників юридичної особи, що припинилася, означає, що відомості розподільчого балансу про її борги, не можуть формуватися таким чином, щоб за певними правонаступниками визначати певну частину боргу. Виходить, що у будь-якому разі борг залишається «один на всіх» і сплаті підлягає солідарно.

На наш погляд, це дещо суперечить самому розумінню правонаступництва, яким має визначатися пропорційність активів та пасивів, що переходять до правонаступників. При чому кожна зі створених юридичних осіб разом із майном та майновими правами, які переходять до неї, набуває й частину боргу, який має сплатити. Слід також застерегти, що ця частина боргу не може обмежуватися майном, яке перейшло до таких юридичних осіб в порядку правонаступництва, на відміну від спадкування (ст. 1282 ЦК України). Борг має бути погашений всім майном юридичної особи, яка несе повну майнову відповідальність за його сплату всім своїм майном, у тому числі набутиим згодом внаслідок своєї діяльності чи з інших джерел.

Тим не менш законодавець підсилює гарантії для кредиторів встановленням солідарної відповідальності правонаступників, що надає змогу кредиторам вимагати від них разом погашення боргу незалежно від його

розподілу в розподільчому балансі. Напевно, це матиме місце в разі, якщо такі юридичні особи- правонаступники не погасять борг належним виконанням у тій частині, яка до них перейшла за розподільчим балансом.

Висновки. Таким чином, кредитори юридичної особи, яка припиняється, набувають додаткових майнових прав у порівнянні з тими, які вони мали по відношенню до цієї юридичної особи. Це право: а) вимоги дострокового виконання зобов'язання; б) припинення зобов'язання; в) зміни зобов'язання шляхом його належного забезпечення. Цю вимогу вони висувають по відношенню до юридичної особи, яка припиняється, а її задоволення чи відхилення здійснюється комісією з припинення юридичної особи, до якої переходять функції управління її справами. Такі правові механізми здатні забезпечити майнові права кредиторів належним чином.

Після припинення юридичної особи та створення інших юридичних осіб- правонаступників в разі, коли вимога кредиторів полягала в додатковому забезпеченні виконання, вони набувають прав вимоги по відношенню до тих юридичних осіб, до яких ця вимога перейшла за передавальним актом або розподільчим балансом. Якщо в якості способу забезпечення виконання було обрано заставу, то майнове право звернути стягнення на предмет застави переходить до того правонаступника, до якого перейшло майно, що є предметом застави.

Список літератури:

1. Дяченко С. В. Правове забезпечення припинення юридичної особи : дис. ... канд. юрид. наук. Київ, 2012. 252 с.
2. Жеков Д. В. Припинення юридичних осіб за цивільним законодавством України : автореф. дис. ... канд. юрид. наук. Одеса, 2015. 22 с.
3. Про державну реєстрацію юридичних осіб, фізичних осіб-підприємців та громадських формувань : Закон України від 15.05.2003 р. № 755-IV. *Відомості Верховної Ради України*. 2003. № 31–32. Ст. 263.
4. Маріц Д. О. Преклюзивні строки в цивільному праві. *Держава та регіони. Серія: Право*. 2013. № 3. С. 67–71.
5. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо особливостей проведення заходів з фінансового оздоровлення банків : Закон України від 24.07.2009 р. № 1617-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2010. № 2–3. Ст. 11.
6. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо врегулювання відносин між кредиторами та споживачами фінансових послуг : Закон України від 22.09.2011 р. № 3795-VI. *Відомості Верховної Ради України*. 2012. № 21. Ст. 197.

7. Пояснювальна записка до проекту Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо врегулювання відносин між кредиторами та споживачами фінансових послуг». URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=38992 (дата звернення: 17.10.2018).

8. Гаврилюк В. Механізм здійснення універсального правонаступництва при реорганізації юридичних осіб. *Вісник Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка. Юридичні науки*. 2013. № 4. С. 60–64.

9. Коверзнев М., Коверзнева Г. Правовий аспект реорганізації юридичних осіб. *Підприємництво, господарство і право*. 2017. № 6. С. 29–31.

References:

1. Diachenko, S.V. (2012). *Pravove zabezpechennia pryypynennia yurydychnoi osoby. Candidate's thesis*. Kyiv [in Ukrainian].

2. Zhekov, D.V. (2015). *Pryypynennia yurydychnykh osib za tsyvilnym zakonodavstvom Ukrainy. Extended abstract of candidate's thesis*. Odesa [in Ukrainian].

3. Pro derzhavnu reiestratsiiu yurydychnykh osib, fizychnykh osib-pidpriemtsiv ta hromadskykh formuvan: Zakon Ukrainy vid 15.05.2003 r. № 755-IV. (2003). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 31–32, art. 263.

4. Marits, D.O. (2013). *Prekliuzivni stroky v tsyvilnomu pravi. Derzhava ta rehiony. Seria: Pravo*, 3, 67–71 [in Ukrainian].

5. Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy shchodo osoblyvostei provedennia zakhodiv z finansovoho ozdorovlennia bankiv: Zakon Ukrainy vid 24.07.2009 r. № 1617-VI. (2010). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 2–3, art. 11.

6. Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy shchodo vrehuliuvannia vidnosyn mizh kredytoramy ta spozhyvachamy finansovykh posluh: Zakon Ukrainy vid 22.09.2011 r. 3795-VI. (2012). *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*, 21, art. 197.

7. Poiasniuvalna zapyska do proektu Zakonu Ukrainy «Pro vnesennia zmin do deiakykh zakonodavchykh aktiv Ukrainy shchodo vrehuliuvannia vidnosyn mizh kredytoramy ta spozhyvachamy finansovykh posluh». URL: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=38992.

8. Havryliuk, V. (2013). *Mekhanizm zdiisnennia universalnoho pravonastupnytstva pry reorhanizatsii yurydychnykh osib. Visnyk Kyivskoho natsionalnoho universytetu im. T. H. Shevchenka. Yurydychni nauky*, 4, 60–64 [in Ukrainian].

9. Koverzniev, M., Koverznieva, H. (2017). *Pravovyi aspekt reorhanizatsii yurydychnykh osib. Pidpriemnytstvo, hospodarstvo i pravo*, 6, 29–31 [in Ukrainian].

Сурженко О. А. Имущественные права кредиторов юридического лица, которое находится в процессе прекращения.

В статье исследуется проблема охраны прав кредиторов при прекращении юридического лица путем его реорганизации. Поскольку договорные отношения являются обязательством, имущественным правом кредитора становится право требовать от должника выполнения им своего имущественного долга. Созданные в процессе реорганизации юридические лица несут солидарную ответственность по долгам своего правопродшественника, чем обеспечивается надлежащее выполнение обязательств с кредиторами.

Ключевые слова: прекращение; юридическое лицо; правопреемство; комиссия; надлежащее исполнение; обеспечение.

Surzhenko O. A. Property rights of creditors of a legal entity that is in the process of termination.

The article reveals the problem of protection of the rights of creditors upon termination of a legal entity through its reorganization. Since the contractual relationship is an obligation, the

property right of the creditor is the right to demand from the debtor to fulfill the property debt. In the context of the issues discussed in the article, this right has not 'matured' yet, that is, the creditor has not yet to make this claim. The legal entities created in the process of reorganization are jointly and severally liable for the debts of their predecessor, which ensures proper fulfillment of obligations.

Keywords: termination; legal entity; succession; commission; proper fulfillment; ensuring.

Надійшла до редколегії 22.11.2018 р.

